

Istentisztelet 2020. szeptember 27.

„Segítsen az erős”

Fohász: *Áldom az Urat mindenkor, állandóan őt dicséri szám. Az Úrhoz folyamodtam, és ő meghallgatott, megmentett mindattól, amitől rettegetem. Kiáltott az elesett, az Úr meghallgatta, és minden bajából kiszabadította. Az Úr angyala őrt áll az istenfélők mellett, és megmenti őket Éreztétek, és lássátok, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki hozzá menekül. Ámen. (Zs 34,2-5)*

Kezdő ének: 34,1-4 - Mindenkoron áldom az Urat, míg engem éltet...

Fohász: *Kegyelem nekünk és békeesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól a Szentléleknek közösségében. Ámen*

Bevezető imádság:

Mennyei Atyánk, köszönjük, hogy ha nem is a megszokott módon, de így közösen most is színed elé járulhatunk. Áldunk megtartó és megújító szeretetedért, hogy nem vontad meg tőlünk kegyelmedet az elmúlt időben sem. Pedig mennyi gyarlóság, elesettség, csüggedés vagy kétségbeesés volt ránk jellemző. Bocsásd meg különféle botlásainkat, vétkeinket, amikor csalódást okoztunk és nevedhez méltatlanul viselkedtünk.

Köszönjük, hogy még mindig bizalommal vagy irántunk, hiszen igéddelel, üzenetteddel akarsz megszólítani, hogy kezed nyomán formálódjék hitünk, újuljon szívünk, életünk és betölthessük Tőled kapott küldetésünket. Segíts, hogy Szentlelked segítségével az általános üzenet személyessé váljon, eligazítást adjon életünk számára, segítse döntéseinket, láttassa meg a szerinted valót, a Neked tetszőt. Add, hogy itt, közeledben fáradt lelkünk megpihenjen, erőt nyerjen a további próbák, feladatok harcaihoz, hogy megálljunk irántad való hűségben. Várakozással tekintünk Rád, kérünk, hallgasd meg imádságunkat. *Ámen*

Igehirdetés: 1Kor 8. rész

1 Ami pedig a bálványáldozati húst illeti, tudjuk, hogy mindnyájunknak van ismerete: az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít. **2** Ha valaki azt gondolja, hogy ismer valamit, az még semmit sem ismert meg úgy, ahogyan ismerni kell. **3** De ha valaki szereti Istent, azt már ismeri Isten. **4** Ami tehát a bálványáldozati hús evését illeti, tudjuk, hogy nincs bálvány a világon, és hogy Isten sincs más, csak egy. **5** Mert ha vannak is úgynevezett istenek, akár az égben, akár a földön, mint ahogyan sok isten és sok úr van, **6** nekünk mégis egyetlen Istenünk az Atya, akitől van a mindenség, mi is őérte, és egyetlen Urunk Jézus Krisztus, aki által van a mindenség, mi is őáltala. **7** Viszont nem mindenki van meg ez az ismeret, sőt némelyek a bálványimádás régi szokása szerint a húst még mindig bálványáldozati húsként eszik, és lelkiismeretük, mivel erőtlen, beszennyeződik. **8** Az étel pedig nem visz minket Istenhez közelebb; ha nem eszünk, nem lesz belőle hátrányunk, és ha eszünk, abból sem lesz előnyünk. **9** De vigyázzatok, nehogy ez a szabadságotok valamiképpen megütkezést váltson ki az erőtlenek között. **10** Mert ha

valaki látja, hogy te, akinek ismereted van, a bálványtemplom asztalánál ülsz, vajon nem fog-e erőtlén lelkiismerete felbátorodni arra, hogy ő is megegye a bálványáldozati húst? [11](#) És így ismeretteddel vesztét okozod erőtlén testvérednek, akiért Krisztus meghalt. [12](#) Így amikor a testvérek ellen vétkeztek, és erőtlén lelkiismeretüket megsértitek, Krisztus ellen vétkeztek. [13](#) Ezért tehát, ha az étel megbotránkoztatja testvéreimet, inkább nem eszem húst soha, hogy őt meg ne botránkoztassam.

Kedves Testvéreim!

A korinthusiak bizonyos kérdésekben tanácstalanok voltak, és ezekkel Pál apostolhoz fordultak. A gyülekezet sokféle ügyes-bajos dolgát, botladozását, régi életükből adódó terheket, bűnöket hivatott ez a levél rendezni, hogy ők is rendezhessék soraikat. Pál ezekre válaszol, de kitér a köztük levő sok rendetlenségre, zavarra és olyan dologra, ami a hívő életüket, közösségüket megrontotta, amivel a világ gondolkodásmódját, szempontjait, eszközeit életükbe beengedték.

Olvastunk már eddig a levélben versengésről, Pál apostol személyének megkérdőjelezéséről, a keresztyének egymás közti bíraskodásáról, paráznaságról... A következő fejezetek témája az asztalközösség kérdése: a bálványáldozati hús evéséről, a szeretetvendégségekről, végül az úrvacsoráról ír az apostol. A most felolvasott 8. fejezet a bálványáldozati hús evésének hitelvi és gyakorlati kérdéseit tárgyalja.

Ebben ma az egymás iránti figyelem, odafigyelés, ill. a tekintettel lenni egymásra kérdése jön elő. Mert ebben mutatkozik meg igazán a másik iránti szeretet. Erről is szól a bálványáldozati hús fogyasztásának a kérdése. Nekünk talán már nehezen érthető és tőlünk távol álló probléma ez, megpróbálom közelebb hozni, és bizonyára megértjük a nekünk szóló üzenetet is belőle.

Az apostoli korban nem lehetett csak úgy olyan húst venni, amit étkezési célra árusítottak volna. Egyéni áldozatbemutatáskor az állat egy részét feláldozták a pogány istenségnek, megkapták a maguk részét a papok is, aztán a bálványtemplomnál az áldozatot bemutató személy áldozati lakomát rendezett, ahol a neki jutó részt elfogyasztotta rokonaival, barátaival.

Amikor közösségi áldozatot mutattak be, akkor az állat hújának egy részét kimérték a mézárszékben. Egy pogány környezetben, amilyen Korinthus is volt, nem létezett mézárszékben illetve piacon árult hús, ami ne áldozatbemutatásból származott volna.

A zsidók számára az ilyen hús fogyasztása egyértelműen tilos volt. De azok, akik korábban pogányként maguk is ezt a gyakorlatot praktizálták, most, hogy hívőkké lettek, gondban voltak. Különösen a szegényebbeknek volt ez nehéz, mert nekik csak az áldozati lakomák adtak lehetőséget arra, hogy néha húst ehessenek, ez a mindennapi táplálékukból szinte teljesen hiányzott. De

számukra ez egyúttal a bálványistennel való közösséget is jelentette - és ők Krisztus követőiként már ezt a közösséget Urukkal szembeni hűtlenségnek, árulásnak tartották. A bálványt érezték az annak áldozott hús mögött, a maga démoni valóságában.

Meg akarták magukat őrizni tisztán mindenféle olyan cselekedettől, ami őket Istentől elválasztaná. Bálványáldozati húst enni az ő számukra éppen ezért lelkiismereti kérdést jelentett. Mit tegyenek, ha pl. rokonaik, ismerőseik meghívják őket egy ilyen asztalközösségbe?

Vagy vásároljanak-e egyáltalán húst? Különösen, ha netán azt látták, hogy esetleg más keresztyének gond nélkül fogyasztják az ilyen eredetű húst. Szabad? Nem szabad? Lehet? Mikor és hogyan? - ezek fontos kérdések lettek számukra, meg az is, hogy mi legyen az ilyen lelkiismeretükben érintett emberekkel? Történetesen nagy magabiztosan elmarasztalni, vagy lekezelően mondani nekik, hogy: „Nincs erre nézve ismereted? Hogyhogy nem vagy ettől szabad? Nekem ez bizony nem gond, az én hitem ezt megengedi” - ez a másik lelkiismeretét nem oldotta fel, viszont lehet, hogy felbátorította őt olyan lépésre, amit nem tudott hitből vállalni, majd lelkiismeret furdalása lett miatta.

„Az ismeret felfuvalkodottá tesz” (1.v.) - mondja Pál. A korinthusi gyülekezetben ugyanis voltak olyan „felvilágosultak”, magukat bölcsnek tartók, akik az egész kérdést lazán elintézték azzal, hogy nincsenek bálványok (hiszen a pogány istenségek nem élő személyek), ezért a bálványáldozati hús olyan, akár a többi. Voltak, akik életében a bálványistenek nem játszottak szerepet, akik arra a megismerésre jutottak, hogy „tudjuk, hogy nincs Isten csak egy...” - számukra a húsnak az eredete lényegtelen volt. Akinek megvolt az az ismerete, hogy „nincs bálvány, nincs más Isten, nem kell ebből gondot csinálni” - az figyelmen kívül hagyta, hogy az ő ismeretét, ebből fakadó meggyőződését nem lehet csak úgy a másik testvérré ráruházni. Magatartásával nem segítette, hanem inkább nehéz helyzetbe hozta a másikat, aki aztán esetleg nem meggyőződésből, hanem erőlködésből olyasmire bátorodott fel, ami neki lelkiismeret furdalást okozott.

Hallottuk: „És így ismeretteddel vesztét okozod erőtlen testvérednek, akiért Krisztus meghalt” (11.v.). Fontos úgy látni a másikat, hogy őérte Krisztus ugyan úgy meghalt, mint értem. Felelős vagyok érte, én ne taszítsam őt oda, ahonnan már az Úr egyszer megszabadította.

Ezért írja Pál: „az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít.” (1.v.) „A szeretet nem tesz rosszat a felebarátnak.” (Rm 13,10) A gyülekezetben a szeretet alapján kell lépni, dönteni, vezetni, szolgálni, nem pedig az ismeret vagy a tudás fölényével. Sok mindent lehet az ismeretre építeni, különösen tekintélyt... de maga az ismeret nem épít. Önmagában nem. Esetleg rombol, vagy elválaszt, megbélyegzi a másikat, különösen, ha göggel párosul. Pál tehát arra figyelmeztet,

hogy nem jó az ismerettel érvelni ott, ahol valakinek a gyengeségére kell tekintettel lenni. Akit megbotránkoztatunk, az nem épül a hitében, hanem leépül.

Mert a szeretet az, ami épít. A szeretet megértő, odafigyelő, gondoskodó, együtt érző, a szeretet tekintettel van a másakra, a szeretet tud lépést tartani a gyöngébbel, lassúbbal, bátortalanabbal. A szeretet alkalmazkodik, igazodik a másikhöz, nem hánytorgatja fel a hiányosságait, gyengeségeit, hanem elfedezi azokat és segíti őt, hogy megerősödjön. - És itt most nyugodtan elhangozhatna a Szeretet himnusza...

Hogyan teszi ezt a szeretet? Még azon az áron is, hogy nem él a jogával, a lehetőségével. Hogy lemond arról, amire van szabadsága megtenni, gyakorolni, azért, hogy a hitben gyengébbet ne botránkoztassa vagy bántsa vele. Mert felelősek vagyunk egymásért, magatartásunkért, amely a másiknak hamis jelzést is adhat, számára félrevezető is lehet, ha nem érett meg még benne egy felismerés, döntés, amit hittel vállalhat. Pál így írja: *„ha az étel megbotránkoztatja testvéreimet, inkább nem eszem húst soha, hogy őt meg ne botránkoztassam”* (13.v.). Az ismeret akkor hasznos, ha senkinek nem okoz kárt, hanem mások építésére szolgál szeretetből.

Kedves Testvéreim, ahogyan a korinthusiaknak kérdés volt, hogy mit szabad és mit nem, ezek a kérdések előjönnek manapság is. Mit tehet egy hívő és mit nem tehet? Ma is vannak ilyen helyzetek, kérdések, különféle vélemények... Szabad-e ide vagy oda elmenni, ezt vagy az felvenni... ilyen vagy olyan kapcsolatot ápolni, foglalkozást űzni, divatnak hódolni... Ezen felül még, talán nem is tudatosítjuk, milyen sokféle pogányság árad ránk is, szellemi sötétség, kétes praktikák, sőt hagyományápolás jelszó alatt is a ki nem irtott ősi pogány gyökereket erősítik. Tehát fölmerül a kérdés: Mit szabad, mit nem szabad?

Megfigyelhetjük, Pál végül is nem ad kizárólagos feleletet a korinthusiaknak arra, hogy szabad vagy nem szabad. Nem törvényeskedő, és nem is ítélkező. De önmagát, ki nem mondva is, példaként állítja eléjük: *„Inkább nem eszem húst soha, csak őt meg ne botránkoztassam”*. Az Úr Jézusban megismert szeretet győzi le a másik félelmét, és őrzi, óvja őt. Aki hitben szabad ettől a félelemtől, annak nem probléma a bálványáldozati hús, de a pusztá ismeretével, szeretet híján (!), kárt tehetne a testvéreben, *„A hitben erőtlent pedig fogadjátok be, nem ítélgétevéen vélekedéseit”* (Rm 14,1) *„Mi erősek tartozunk azzal, hogy az erőtlenek erőtlenségeit hordozzuk”* (Rm 15,1)

„Mert ha vannak is úgynevezett istenek... nekünk mégis egyetlen Istenünk az Atya, akitől van a mindenség, mi is őerte, és egyetlen Urunk Jézus Krisztus, aki által van a mindenség, mi is őáltala.” (5-6.v.) Ő legyen egyetlen Istenünk és Urunk. Hozzá igazítsuk lépéseinket, döntéseinket, s akkor tudni fogjuk az egyes helyzetekben,

hogy mi a szerinte való, és hogyan tudunk a másik érdekében lemondó szeretet által építeni és az Ige világosságában járni. *Ámen*

Záró imádság:

Úr Jézus Krisztus, köszönjük, hogy a korinthusi gyülekezet a maga sok gyarlósága ellenére is eligazító példa előttünk abban, hogy legyen számunkra is fontos, hogy a szívünk Előtted kedves és tiszta maradjon. Szeretnénk magunkat megőrizni a tévtanításoktól és az olyan magatartástól, ami elválasztana minket Tőled. Szeretnénk, ha a környező világ hatása ellenére tisztaságban, szabadságban élhetnénk Veled.

Bocsásd meg, amikor az erősek, ismerettel rendelkezők talán dölyfös fölényével bántottunk, rossz felé sodortunk másokat. Bocsásd meg, amikor nem voltunk tekintettel mások gyengeségére, törekeny hitére, s nem tudtuk őket szeretetben elhordozni, támogatni, megérteni. Tőled is megtagadtuk azt a bizalmat, hogy van hatalmad és módod nekik világos vezetést adni.

Az ismeret felfuvalkodottá tesz - őrizd ettől. A szeretet épít - hadd tudjunk építően szeretni, szolgálni, Téged képviselni közösségünkben, a magunk helyén. Tégy készséggé a szabadságunkról való önkéntes lemondásra ott, ahol ez a másik hitben való erősödését szolgálja, hogy ne botránkoztassuk őt. És adj józanságot felismerni, mi minden van jelen ma is az életünkben bálványáldozati hús - szerepben, ahol bölcs lépésekre, döntésekre vagy elhatárolódásra van szükség.

Könyörgünk a hitben vagy testben gyengékért, sérülékeny, védelemre, vigasztalásra szoruló testvéreinkért. Külön is kiáltunk a betegségek terhe alatt szenvedőkért, csüggedőkért, megfáradtakért, reményvesztettekért, egyedülállókért, elfelejtettekért. Köszönjük, hogy Te mindenkit számon tartasz, és igaz az ígéreted: „Én nem feledkezem meg rólad”. Áldunk váltságművedért, hogy mindannyian egyformán értékesek vagyunk a számodra. Építsd, erősíts közösségünket Veled és egymással. Ne vond meg tőlünk kegyelmedet. *Ámen*

Mi Atyánk...

Áldás: A testvéri szeretet maradjon meg közöttetek. *Ámen* (Zsid 13,1)

Záró ének: 455,7-9 - Ha botlanak a gyöngék, segítsen az erős...

Túrmezei Erzsébet: Otthonom

Otthonom a templom.
Ajtaján belépve mindig hazaérek,
Ismerősen csendül fülembe az ének,
Mintha minden hangja simogatás lenne!
Égi Atyám keze simogat meg benne.

Megterített asztal, –
éhező mellőle sose kel fel éhen,
megelégedhetik mennyei kenyéren:
élet kenyérével, élet italával,
igében, szentségben: Krisztussal magával.

Mesterem műhelye.
Azért keresem fel, hogy kezébe vegyen,
hogy régi emberből új emberré tegyen!
Hogy amíg templomát látogatok híven,
templommá formálja egész bűnös szívem!

Otthonom a templom.
Mennyei otthonom halvány földi mása,
drága tükörképe, szent hívogatása!
Míg egykor mennyei hajlékod befogad,
köszönöm, Istenem, földi hajlékodat!

Esti ima

Ne fájjon a lelkem,
ne fájjon a testem,
Legyen, ki felemel,
Amikor elestem.
Amit méznek érzek,
Epévé ne váljék,
Kövessen a béke
Mint jóságos árnyék.
S ha majd jó a halál
Szóljon hozzám szépen,
S ne a hátán vigyen,
Hanem az ölében.